

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/4/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201038
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201038.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: H., bytom X., zastúpený JUDr. Tatianou Vórobellovou, advokátkou, so sídlom Bajzova 2, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: SLV-PS-PK-7/2012 zo 16. mája 2012 o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 189/2012-82 z 3. septembra 2013, jednomyselne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 189/2012-82 z 3. septembra 2013 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia žalobcu v sume 142,04 € na účet jeho právnej zástupkyne v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. č. k. 5S 189/2012-82 z 3. septembra 2013, žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č.p.: SLV-PS-PK-7/2012 zo 16. mája 2012, ako aj personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 139 z 9. apríla 2009, podľa § 250j ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Vo výroku o náhrade trov konania uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v sume 902,17 € na účet jeho právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že preskúmaním predloženej dokumentácie bolo zistené, že minister vnútra Slovenskej republiky personálnym rozkazom č. 139 zo dňa 09.04.2009 prepustil žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len „PZ“) v stálej štátnej službe vo funkcii referent pohotovostnej motorizovanej jednotky PZ Košice, odboru poriadkovej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru (ďalej len „KR PZ“) v Košiciach, služobného úradu KR PZ v Košiciach podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a

Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z.z.“). V odôvodnení tohto rozhodnutia správny orgán uviedol, že žalobca dňa 21.03.2009 v rámci výkonu štátnej služby asi o 11,40 hod. na Južnej triede v Košiciach v budove OO PZ Košice - Juh, potom čo bola obmedzená osobná sloboda Q., H., S., R., R. a I. a ich predvedení do budovy, spoločne s ďalšími príslušníkmi PZ za využitia dvoch služobných psov na vodítkach a bez náhubkov prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, aby sa vyzliekli donaha, aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela. V takomto konaní žalobca ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani uvedené neoznámil svojim nadriadeným. Prvostupňový správny orgán pri vydaní svojho rozhodnutia vychádzal zo skutkového stavu, ako mal zistený a preukázaný vlastným šetrením nadriadeného, najmä zápisnicou o výsluchu uvedených osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci, v ktorých popisali okolnosti protiprávneho konania príslušníkov PZ, obrazovým a zvukovým záznamom na CD nosiči, na ktorom je zaznamenané uvedené protiprávne konanie a ktorý bol zverejnený dňa 08.04.2009 v rôznych médiách, úradným záznamom z obrazovej a zvukovej analýzy videonahrávok, kópiou plánu služieb, kópiou hliadkovej knihy, záznamom zo služby, úradným záznamom zo 07.04.2009 - 08.04.2009 záverom hodnotiac, že takýmto konaním žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a nebol čestný a disciplinovaný, pretože v rámci výkonu služby sa zúčastnil ponižujúceho zaobchádzania s mladistvými a maloletými osobami, nezabránil tomuto konaniu, ani ho neoznámil nadriadeným. Žalovaný na včas podaný rozklad rozhodol najprv dňa 24.07.2009 pod č.p.: SLV-72/PK-2009, rozklad ako nedôvodný zamietol a prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Na základe včas podanej žaloby Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3S 171/2009-58 zo dňa 30.03.2010 napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. c/, d/, e/. Na odvolanie žalobcu potom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) rozsudkom vo veci sp. zn. 5Sžo/248/2010 zo dňa 14.07.2011 rozsudok Krajského súdu zo dňa 30.03.2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 3S 171/2009-70 zo dňa 09.09.2010 zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie len žalovaného č. SLV-72/PK-2009 zo dňa 24.07.2009 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, keď vyslovil, a tu stotožňujúc sa so záverom Krajského súdu v Bratislave, že doposiaľ vykonané dokazovanie jednoznačne neosvedčuje, vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu, hlavne zo zápisníc o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci osôb Q., H., S., R., R. a I., že by sa žalobca mal dopustiť protiprávneho konania (obmedzenia osobnej slobody), ktorému správny orgán kladie za vinu. Najvyšší súd sa nestotožnil ani s názorom žalovaného, že bolo jednoznačne preukázané, že by žalobca bol prítomný na konaní, ktorým bola obmedzovaná osobná sloboda maloletých a mladistvých, ktoré konanie preukazuje žalovaný na predloženom CD nosiči, na ktorom sa nachádzajú obrazovo - zvukové záznamy: Cigoši 1, 2, 3, 5, 6, ďalej zvukové a obrazové záznamy. Po vzhliadnutí týchto obrazovo zvukových záznamov, najvyšší súd sa nemohol jednoznačne stotožniť s uvedeným záverom žalovaného, pretože pri automate na kávu sa podľa obrazovo-zvukového záznamu nachádzali dvaja príslušníci policajného zboru. Zároveň najvyšší súd skonštatoval, že z uvedeného CD nosiča nie je preukázané ani to, že žalobca nútil uvedené osoby ku konaniu tak, ako je to opísané v rozhodnutiach žalovaného. Vytkol žalovanému, že znalecký posudok, na ktorý sa odvolal, tento sa v pripojenom materiáli nenachádzal a potom uložil žalovanému zabezpečiť ho v originálnom prevedení. Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom krajského súdu a mal za to, že v danej veci neboli naplnené dôvody zrušenia administratívneho rozhodnutia - personálneho rozkazu ministra vnútra č. 139 zo dňa 09.04.2009 a tiež zrušenie rozhodnutí z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov ako aj z dôvodu, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V ďalšom konaní po vrátení veci uložil žalovanému doplniť dokazovanie v naznačenom smere, najmä odstrániť vytýkané rozpory a nejasnosti v skutkových zisteniach, pri zachovaní viazanosti právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.).

Po vrátení veci žalovanému tento vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR vo veci zo dňa 14.07.2011 doplnil dokazovanie len pripojením znaleckého posudku č. 25/2009 vypracovanom dňa 30.10.2009 znalcom H. na základe uznesenia zo dňa 29.09.2009 ČVS: SKIS-105/IS-3-V-2009, avšak návrhu na doplnenie dokazovania žalobcom, ktorý bol žalovanému doručený dňa 28.02.2012, a ktorým tento navrhuje vypočúť v jeho prítomnosti svedkov Q., H., S., R., R. a I., pre prípad rozporov vo výpovediach svedkov vykonať ich konfrontáciu, prehrať žalobcovi videozáznamy totožné s tými, ktoré boli prehraté nadriadeným pracovníkom a vypočúť svedkyňu B. ku kvalite videozáznamu z 21.03.2009

žalovaný nevyhovel, listom zo dňa 01.03.2012 mu oznámil možnosť oboznámiť sa so spisovým materiálom s poukazom na ust. § 237 zákona č. 73/1998 Z.z. v lehote 14 dní od doručenia oznámenia. Obsahom administratívneho spisu nie je osvedčené, že by žalobca túto možnosť využil alebo, že by žalovaný tomuto oznámil, že jeho žiadosti o doplnenie dokazovania nebude vyhovené. Následne po uplynutí lehoty potom dňa 16.05.2012 žalovaný rozhodnutím č.p.: SLV-PS-PK-7/2012 vo veci opätovne rozhodol tak, že rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ako nedôvodný zamietol a prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Obsahovo odôvodnenie svojho rozhodnutia žalovaný odôvodnil prakticky totožne s odôvodnením svojho pôvodného rozhodnutia zo dňa 24.07.2009 (zrušené rozsudkami KS Bratislava a NS SR) a totožne s argumentáciou obsiahnutou aj vo vyjadrení žalovaného k žalobe doručenom súdu dňa 24.10.2012.

Prvostupňový súd uviedol, že pokiaľ ide o doplnenie dokazovania v smere ako bol naznačený rozsudkom najvyššieho súdu žalovaný poukázal a odvolal sa na znalecký posudok č. 25/2009, v ktorom znalec uviedol: "keďže vlastná udalosť sa stala presne 21.03.2009, ale jednotlivé súbory videozáznamov "cigosi 1.mp4" až "cigosi 6.mp4" boli "vytvorené", pravdepodobne prekopírované z nejakého nosiča (napr. USB kľúčkenky), alebo z nejakého mobilného telefónu v termínoch uvedených v nasledujúcom obrázku, teda v čase 22.03.2009 a 27.03.2009". Žalovaný mal za to, že vo veci nie je podstatná skutočnosť, či videozáznamy nachádzajúce sa na CD nosiči sú prvotné alebo skopírované, ale podstatná je skutočnosť, čo je na videozázname zachytené. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sa konania v rozpore so služobnou prisahou dopustil tak, ako to bolo už v personálnom rozkaze uvedené. Žalovaný ďalej poukázal, že znalec vo svojom znaleckom posudku inak ani neuviedol, že záznamy nachádzajúce sa na CD nosiči boli upravované a ani nespochybnil obsah obrazovo zvukových záznamov. Preto po vyhodnotení všetkých skôr vykonaných dôkazov a po doplnení o predmetný znalecký posudok žalovaný nemal pochybnosti v tom, že žalobca sa dňa 21.03.2009 protiprávneho konania spočívajúceho v obmedzení osobnej slobody vyššie menovaných maloletých a mladistvých osôb dopustil a tak ako to správny orgán prvého stupňa ustálil, ktorým konaním sa dopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prisahy, keď nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ a zvlášť hrubého porušenia služobnej povinnosti, keď nevykonával riadne štátnu službu, počas nej si svedomito neplnil úlohy uložené mu zákonom, nariadením nadriadeného na úseku svojho služobného zaradenia, pretože sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržiaval služobnú disciplínu. Preto žalovaný naďalej považoval za splnenú aj ďalšiu zákonnú podmienku na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ spočívajúcu v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby zodpovednou dodržiavaním služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti, na ochrane práv občanov a na upevňovaní ich dôvery PZ, nakoľko požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka PZ k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Návrh na prepustenie žalobcu bol pred vydaním personálneho rozkazu vopred predložený na prerokovanie príslušnému odborovému orgánu, ktorý sa vo svojom stanovisku k veci nevyjadril, inak stanovisko odborového orgánu pre Ministra vnútra SR, keď nie je ani záväzné.

V danom prípade súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že žalobe je treba priznať úspech, keď sa celkom stotožnil s námietkou žalobcu, že doposiaľ vykonaným dokazovaním protiprávne konanie žalobcu dňa 21.03.2009, tak ako to ustálili konajúce správne orgány, jednoznačne a nespochybniteľne preukázané nebolo. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR vo veci skoršieho preskúmania rozhodnutia žalovaného ohľadne žalobcu zo dňa 14.07.2011 sp. zn. 5Sžo/248/2010, kedy najvyšší súd na strane 9 až 11 uvádza, že z obsahu administratívneho spisu a z doteraz vykonaného dokazovania jednoznačne nevyplýva, že by sa žalobca mal dopustiť protiprávneho konania v podobe obmedzenia osobnej slobody, ktoré mu je kladené za vinu a ani nebolo jednoznačne preukázané, že by žalobca bol vôbec prítomný na konaní, ktorým bola obmedzovaná osobná sloboda Q., H., S., R., R. a I., ako to preukazuje žalovaný predložením CD nosiča obsahujúceho obrazovo-zvukové záznamy: Cigosi 1,2,3,5,6, ďalej zvukové a obrazové záznamy. Najvyšší súd sa jednoznačne nemohol stotožniť so záverom žalovaného, pretože pri automate na kávu sa podľa obrazovo-zvukového záznamu nachádzali dvaja príslušníci policajného zboru. Z uvedeného CD-nosiča nebolo preukázané ani to, že by žalobca nútil uvedené osoby ku konaniu tak, ako je opísané v rozhodnutí žalovaného. Preto najvyšší súd uložil žalovanému doplniť dokazovanie o pripojenie originálu znaleckého posudku vyhotoveného v trestnom konaní vedenom vo veci opísaného skutku, odstrániť vytýkané rozpory a nejasnosti v skutkových zisteniach zdôrazňujúc viazanosť správneho orgánu právnym názorom najvyššieho súdu,

ako to vyplýva z ust. § 250ja ods. 4 O.s.p. Krajský súd však musel skonštatovať, že žalovaný sa týmto právnym názorom neriadil, resp. neriadil celkom, keď dokazovanie doplnil len o pripojenie overenej fotokópie znaleckého posudku č. 25/2009 a ďalšie dôkazy smerujúce k odstráneniu rozporov a pochybností ako konštatoval najvyšší súd a ako sú vyššie menované, žalovaný nevykonával i napriek návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania s odôvodnením, že výsledky doterajšieho dokazovania sú postačujúce pre vyslovenie záveru o porušení služobnej prisahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom a potom, že tu je dôvod na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. S týmto záverom sa však súd nestotožnil, naopak mal za to, že ani po pripojení znaleckého posudku č. 25/2009 vyhotovenom dňa 30.10.2009 znalcom H., nemožno nad akúkoľvek pochybnosť vyvodiť záver o protiprávnom konaní a porušení služobnej prisahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom žalobcom dňa 21.03.2009, ako to tvrdia konajúce správne orgány. Podľa názoru súdu ani tento nad akúkoľvek pochybnosť neosvedčil účasť žalobcu na protiprávnom konaní, vydaní personálneho rozkazu i rozhodnutí žalovaného predchádzalo vo veci vykonané nedostatočné dokazovanie, stotožňujúc sa i s námietkou žalobcu o spochybnenej originalite CD-nosiča, čo napokon na viacerých miestach svojho znaleckého posudku potvrdil i sám znalec H., ktorý konštatoval, že sa jedná o niekoľkonásobnú kópiu vyhotovenú zostrihaním, napálením nekvalitne. Pokiaľ ide o ďalšie žalobné námietky žalobcu, že rozhodnutie žalovaného je nedostatočne preskúmateľné a konanie trpiace vadou, s týmto sa súd nemohol stotožniť, keď už opätovne odvolávajú sa na rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžo/248/2010, najvyšší súd skonštatoval, že niet dôvodu pre zrušenie rozhodnutia pre nepreskúmateľnosť z nedostatku dôvodov a pre nezrozumiteľnosť ako aj z dôvodu vady v konaní správneho orgánu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súčasne pripomenul, že žalovaný po vrátení veci ďalej inak procesne nekonal, len pripojil predmetný znalecký posudok a vydal vo veci dňa 16.05.2012 nové rozhodnutie obsahovo totožné s pôvodným rozhodnutím zo dňa 24.07.2009, ktorého vadu nepreskúmateľnosti najvyšší súd v spomínanom rozsudku v prípade žalobcu nevzhladol.

Z uvedených dôvodov prvostupňový súd potom napadnuté rozhodnutie žalovaného, ale považujúc za potrebné v tomto štádiu, keď žalovaný sa právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v jeho rozsudku sp. zn. 5Sžo/248/2010 zo dňa 14.07.2011 napriek jeho viazanosti podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. neriadil, aj personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 139 zo dňa 09.04.2009 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Prvostupňový súd uviedol, že bude povinnosťou žalovaného po vrátení veci súdom doplniť dokazovanie o výsluchy maloletých svedkov Q., H., S., R., R. a I. za účasti i žalobcu, v prípade rozporov vo výpovediach vykonať konfrontácie svedkov a tak odstrániť existujúce rozpory a nejasnosti v skutkových zisteniach viažucich sa na majúce byť protiprávne konanie žalobcu spočívajúce v obmedzovaní osobnej slobody menovaných dňa 21.03.2009, a to i za výsluchu svedkyne Viktórie Farkašovej a prehratia videozáznamov, ako to navrhol sám žalobca žalovanému dňa 24.02.2012. Až následne po odstránení týchto rozporov a nejasností žalovaný vo veci opätovne rozhodne pri zachovaní všetkých procesných práv žalobcu a svoje rozhodnutie riadne, dostatočne a zrozumiteľne odôvodní.

II.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Žalovaný uviedol, že z rozsudku vyplýva, že nie je jednoznačne preukázané, že žalovaný navrhnuté dôkazy žalobcom nevykonával, že žalobcovi nebolo dostatočne preukázané, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom a v závere je uvedené konštatovanie, že okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu, ako príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru neboli jednoznačne preukázané a nebol dostatočne zistený skutkový stav veci. K uvedenému žalovaný uviedol, že dôkazy, ktoré boli v danej veci zhromaždené a vyhodnotené boli zadovážené v súlade so zákonom a tieto sú podľa jeho názoru postačujúce pre vydanie napadnutého personálneho rozkazu a následne žalobou napadnutého rozhodnutia. Zhromaždenými dôkazmi žalobcovi bolo v dostatočnom rozsahu preukázané protiprávne konanie, ktorého sa dopustil. Žalovaný mal za to, že práve z dôvodu viazanosti žalobnými dôvodmi, ktoré limitujú zameranie a obsah postupu súdu pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia nie je možné prehliadnuť, že žalobca nielen vo

svojom vyjadrení k návrhu na prepustenie, ale ani vo vyjadrení k začatiu konania vo veci jeho prepustenia a dokonca ani v podanom rozklade, ktorý podal v zákonom stanovenej lehote, a podľa názoru žalovaného dokonca ani v podanej žalobe - okrem nekonkrétneho tvrdenia, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je podľa jeho názoru nedostatočné na posúdenie veci a rozhodnutie je podľa jeho názoru nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov v protiprávne konanie je predmetom vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní - žalovanému žiadne konkrétne pochybenia vo vykonanom dokazovaní nevytkol a v samostatnom personálnom konaní vedenom v súlade s ustanoveniami zákona na podporu svojich tvrdení nepredložil a nenavrhol vykonať žiadne dôkazy v zmysle § 238 ods. 3 zákona, ktoré by protiprávne konanie žalobcu ospravedlnili, prípadne vyvrátili.

Žalovaný uviedol, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona bolo porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Skutočnosťou, ktorá tento dôvod zakladala bolo to, že žalobca dňa 21.03.2009 bol v rámci výkonu štátnej služby v čase okolo 11.40 hod. na ul. Južnej triedy č. 64 v budove Obvodného oddelenia PZ Košice - juh spolu s ďalšími príslušníkmi PZ prítomný, ako za využitia dvoch služobných psov bez náhubkov mladistvé a maloleté osoby Q., H., S., R., R. a I. (všetci z Košíc), ktorým bola podľa §85 ods. 2 Trestného poriadku obmedzená osobná sloboda, boli tam prítomnými príslušníkmi PZ prinútené, aby sa vyzliekli donaha a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela a v tomto konaní ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani sa nesnažil vykonať žiadne opatrenia na zamedzenie ich protiprávneho konania.

Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru personálnym rozkazom, prepustenie žalobcu bolo realizované na základe návrhu veliteľa PMJ OPP KR PZ v Košiciach. Návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ bol doporučený riaditeľom OPP KR PZ v Košiciach, riaditeľom KR PZ v Košiciach a prezidentom PZ. Personálny rozkaz bol žalobcovi doručený dňa 14.04.2009, žalobcom podaný rozklad, v ktorom poukazoval na prebiehajúce trestné konanie bol rozhodnutím č. p.: SLV-72/PK-2009 zo dňa 24.07.2009 zamietnutý a napadnuté rozhodnutie potvrdené. Žalobca využil zákonnú možnosť a proti rozhodnutiu č.p.: SLV-72/PK-2009 zo dňa 24.07.2009 podal v súlade s ustanoveniami O.s.p. žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania jeho zákonnosti. Krajský súd v Bratislave rozsudkom pod č. k.: 3S 171/2009-58 zo dňa 30.03.2010 podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) a e) O.s.p. zrušil rozhodnutie č. p.: SLV-72/PK-2009 zo dňa 24.07.2009, ako aj personálny rozkaz a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie na Najvyšší súd SR, ktorý rozsudkom č.k.: 5 Sžo 248/2010 zo dňa 14.07.2011 zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k.: 3 S 171/2009-58 zo dňa 30.03.2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 3 S 171/2009-70 zo dňa 09.09.2010 tak, že zrušil rozhodnutie č. p.: SLV-72/PK-2009 zo dňa 24.07.2009 a vec vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení spisového materiálu žalovanému z Krajského súdu v Bratislave bol v rámci odvolacieho konania opätovne posúdený personálny rozkaz spolu so zadováženými dôkazmi v celom rozsahu, ako aj s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu. Bol preskúmaný súvisiaci spisový materiál a po zhodnotení dôkazov a okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach (bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech žalobcu), za dodržania právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v rozsudku č. k.: 5Sžo 248/2010 zo dňa 14.07.2011, bol tento potvrdený žalobou napadnutým rozhodnutím.

Žalovaný uviedol, že skutkový stav v predmetnej veci bol zistený a preukázaný šetrením žalovaného, ktorý ako dôkazy podľa § 238 zákona použil výsledky vlastného šetrenia, na základe ktorého zabezpečil zápisnice o výsluchu osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci zo dňa 08.04.2009 a to Q., H., S., R., R. a I., v ktorých popísali okolnosti uvedeného protiprávneho konania príslušníkov PZ, obrazový a zvukový záznam, na ktorom je zaznamenané uvedené protiprávne konanie, a ktorý bol zverejnený v dňoch 07.04.2009 a 08.04.2009 v rôznych médiách, úradný záznam z obrazovej a zvukovej analýzy videonahrávok (č. p.: KRP-214-14/PP-PMJ-2009), fotokópiu plánu služieb PMJ na mesiac marec 2009 (evidovaný pod č. p.: KRP-214-15/PP-PMJ-2009), fotokópiu strany hliadkovej knihy žalobcu zo dňa 21.03.2009, záznam zo služby č.p. KRP-1-227/PP-PMJ-2009 zo dňa 21.03.2009, úradné záznamy žalobcu zo dňa 07.04.2009 a 08.04.2009, znalecký posudok č. 25/2009 vypracovaný znalcom H. zo dňa 30.10.2009, fotografiu žalobcu.

Poukázal na to, že žalobca mal možnosť dňa 08.04.2009 oboznámiť sa s návrhom na prepustenie zo

služobného pomeru ako aj dôkazným spisovým materiálom a zároveň bol poučený o možnosti predložiť svoje návrhy a dôkazy v lehote stanovenej žalovaným. Z úradného záznamu č.p.: KRP-214-23/PP-PMJ-2009 zo dňa 08.04.2009 vyplýva, že žalobca po oboznámení sa s návrhom na prepustenie prehlásil, že žiadne pripomienky nemá a nepredložil žiadne návrhy a dôkazy. Po doplnení spisového materiálu v smere naznačenom v rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k.: 5 Sžo 248/2010 zo dňa 14.07.2011 bolo žalobcovi umožnené oboznámiť sa s kompletným spisovým materiálom. Žalobca v písomnosti zo dňa 24.02.2012 navrhoval doplniť dokazovanie o vypočutie mladistvých a maloletých osôb za jeho prítomnosti, vykonať konfrontáciu, zadovážiť znalecký posudok H.a č. 25/2009, prehrať mu videozáznamy a vypočuť B. Písomnosťami č. p.: SLV-PS-PK-7/2012 zo dňa 09.02.2012, ktorá mu bola doručená dňa 15.02.2012, ďalej písomnosťou zo dňa 01.03.2012, ktorú prevzal dňa 08.03.2013 bolo žalobcovi umožnené využitie jeho práva vyplývajúce mu z ustanovenia § 237 ods. 2 zákona, čo však tento nevyužil.

Žalovaný uviedol, že zhromaždené dôkazy podľa názoru žalovaného dostatočne usvedčujú žalobcu zo spáchaného protiprávneho konania. Pokiaľ ide o naplnenie zákonných podmienok, ktoré vyžaduje ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e) zákona uviedol, že :

Zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy spočíva v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď sa osobne zúčastnil ponižujúceho zaobchádzania s mladistvými a maloletými osobami predvedenými na OO PZ Košice - juh, tomuto nezabránil a ani ho neoznámil nadriadeným. Svoje sily a schopnosti nevynaložil na ochranu práv uvedených osôb, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej si svedomito neplnil úlohy uložené mu zákonom (§ 2 ods. 1 písm. a), § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o PZ), nariadením nadriadeného (čl. 1 prílohy k nariadeniu ministra vnútra SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ, čl. I písm. a) bod 2, 4 rozkazu ministra vnútra SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ) na úseku svojho služobného zaradenia, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základne povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a), b), e), g) a h) zákona, pretože sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu. Splnená bola aj ďalšia zákonná podmienka, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zodpovednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti, na ochrane práv občanov a na upevňovaní ich dôvery v PZ nakoľko požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka PZ k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu.

Dodržaná bola zákonná povinnosť uvedená v § 225 ods. 2 písm. c) zákona tým, že návrh na prepustenie žalobcu príslušný nadriadený pred vydaním personálneho rozkazu vopred predložil na prerokovanie príslušnému odborovému orgánu, ktorý sa vo svojom stanovisku k veci nevyjadril, pričom stanovisko odborového orgánu nie je pre žalovaného záväzné.

Konania uvedeného v dôvodovej časti napadnutého rozhodnutia sa žalobca dopustil, dňa 21.03.2009 a nadriadený sa o tomto konaní dozvedel dňa 07.04.2009 na základe obrazových a zvykových záznamov zverejnených v médiách. Návrh na prepustenie žalobcu spolu so zadováženými dôkazmi bol ministrovi vnútra SR, ktorý je jediný oprávnený zistiť dôvod prepustenia a rozhodnúť o prepustení z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) zákona, doručený dňa 09.04.2009. Personálny rozkaz bol žalobcovi doručený dňa 14.04.2009. Je teda nepochybné, že zákonne lehoty na jeho prepustenie, ustanovené v § 192 5 zákona, boli dodržané. Služobný pomer skončil žalobcovi zákonným spôsobom v zmysle ustanovenia § 194 ods. 3 zákona, a to dňom doručenia personálneho rozkazu.

Žalovaný mal za to, že zadováženými dôkazmi, s ktorými sa mohol oboznámiť aj žalobca a po ich vyhodnotení jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech žalobcu, bola dostatočne preukázaná tá skutočnosť, že žalobca sa počas výkonu štátnej služby dňa 21.03.2009 osobne zúčastnil na ponižujúcom zaobchádzaní so šesticou mladistvých a maloletých rómskych chlapcov predvedených na OO PZ Košice -juh, tomuto konaniu nezabránil a ani ho neoznámil nadriadeným. Žalovaný uviedol, že v predmetnej veci nie je podstatná tá skutočnosť, či žalobca sa aj aktívne podieľal na páchaní protiprávneho konania, ale podstatnou a rozhodujúcou skutočnosťou je to, že páchané protiprávne konanie vnímal svojimi zmyslami, tomuto konaniu nezabránil a ani ho neoznámil. Uvedený záver priamo vyplýva zo zadovážených dôkazov a je uvedený v žalobou napadnutom rozhodnutí.

Podľa názoru žalovaného, aj prípadným opätovným vypočutím predvedených mladistvých a maloletých

osôb, by nedošlo k vyvráteniu tej skutočnosti, že žalobca v inkriminovanom čase bol prítomný na mieste, kde dochádzalo k páchaniu protiprávneho konania, toto vnímal svojimi zmyslami, nezabránil mu a ani ho neoznámil. Pokiaľ ide o konfrontáciu, žalovaný uviedol, že podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, ustanovenia zákona neumožňujú vykonávať v samostatnom personálnom konaní konfrontáciu.

Žalovaný uviedol, že personálne konanie je ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti (tak ako aj akékoľvek iné správne konanie). Ústne konanie sa na rozdiel od súdneho konania vo veciach personálnych nevyžaduje. Ústne pojednávanie sa vyžaduje obligatórne, ak tak ustanovujú osobitné predpisy (zákon takúto povinnosť neukladá). Je nepochybné, že žalovanému prislúcha v zmysle § 238 ods. 4 zákona právo hodnotenia dôkazov podľa svojej vlastnej úvahy a súd sa v rozsahu dôvodov žaloby zaoberá len tým, či takéto hodnotenie vychádza zo zistených skutočností a predstavuje tak logické vyústenie pre jeho záver (právny názor NS SR napr. č. k. 1Sžo 33/2008). Účelom súdneho konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru je len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru (uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. US 366/06-9, č.k. III ÚS 263/06-14, č.k. III ÚS 345/04-11).

Žalovaný uviedol, že rozhodnutím ministra vnútra SR o prepustení zo služobného pomeru sa nerozhoduje o vine príslušníka PZ z hľadiska jeho prípadnej trestnoprávnej zodpovednosti podľa Trestného zákona, alebo jeho prípadnej priestupkovej zodpovednosti podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ale týmto rozhodnutím sa rozhoduje o zotrvaní, resp. nezotrvaní v služobnom pomere, pretože svojim protiprávnym konaním sa spreneveril služobnej prísahe alebo služobným povinnostiam (právny názor NS SR napr. sp. zn. 8Sžo 92/2009, sp. zn. 1Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo 108/2008, sp. zn. 1Sžo 91/2008, sp. zn. 8Sžo 125/2008).

Žalovaný uviedol, že v predmetnej veci nie je podstatná tá skutočnosť či videozáznamy nachádzajúce sa na CD nosiči sú prvotné alebo skopírované. Podstatná skutočnosť je práve to, čo je na videozázname zachytené. V žiadnom z konaní nebola ani vyvrátená, prípadne spochybnená autenticnosť zachytených záznamov, prípadne aby tento obrazovo-zvukový záznam bol akokoľvek upravovaný prípadne dopĺňaný tak, aby jeho cieľom bolo zachytenie iba protiprávneho konania príslušníkov PZ, ktoré by malo za následok ich prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. c) zákona. Dokonca ani žalobca samotný autentický obsah obrazovo-zvukového záznamu v celom konaní vedenom u žalovaného a dokonca ani v súdnom konaní žiadnymi dôkazmi nespochybnil.

Pokiaľ Najvyšší súd SR v rozsudku č. k. 5Sžo 248/2010 zo dňa 14.07.2011 vyslovil názor, že nebolo jednoznačne preukázané, že by žalobca bol prítomný uvedeného konania, po vzhľadnutí obrazovo-zvukových záznamov konštatoval, že aj napriek tvrdeniam obsiahnutým v administratívnom spise, že žalobca mal byť osobou, ktorá bola prítomná uvedeného konania presnejšie, že je osobou, ktorá stala pri automate na kávu, súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia, nevedel jednoznačne potvrdiť uvedený záver, pretože pri automate na kávu sa podľa obrazovo - zvukového záznamu nachádzali dvaja príslušníci PZ a tiež, že z uvedeného CD nosiča nie je preukázané ani to, že žalobca nútil uvedené osoby ku konaniu tak, ako je to opísané, žalovaný uviedol nasledovné. Žalobca v celom konaní v žiadnom zo svojich vyjadrení a podaní nenamietal, že v čase páchania protiprávneho konania nebol fyzicky prítomný na mieste, kde dochádzalo k protiprávnemu konaniu a uvedené konanie svojimi zmyslami nevnímal, a že v čase páchania protiprávneho konania na mladistvých a maloletých osobách nebol tou osobou, ktorá stala pri automate na kávu. Pokiaľ ide o tú skutočnosť, že pri automate na kávu sa nachádzali dvaja príslušníci PZ, je potrebné uviesť, že z obrazovo - zvukového záznamu, ktorý zhliadol aj príslušný nadriadený žalobcu, bola vykonaná zvuková a obrazová analýza, kde na zvukovej a obrazovej nahrávke č. 1 bol spoznaný žalobca (označený v krúžku na obrazovej prílohe č. 1 k č. p. : KRP-214-14/PP-PMJ-2009) na pravej strane záznamu pri automate na kávu. V predmetnej veci sa mali možnosti k spáchanému protiprávnemu konaniu vyjadriť všetci bývalí príslušníci PZ v čase konania vo veci ich prepustenia zo služobného pomeru, ktorí však vo svojich vyjadreniach poukazovali buď na prebiehajúce trestné konanie, prípadne sa odmietli k danej veci vyjadriť, tak ako sa odmietol vyjadriť aj žalobca.

Najvyšší súd SR v rozsudku č. k.: 5Sžo 248/2010 zo dňa 14.07.2011 vyslovil názor, že z obsahu spisového materiálu jednoznačne nevyplýva, že by sa žalobca mal dopustiť obmedzenia osobnej slobody, ktoré mu je kladené za vinu. Pokiaľ ide o otázku obmedzenia osobnej slobody, žalovaný poukázal na to, že osobná sloboda bola mladistvým a maloletým osobám obmedzená v súlade s § 85 ods. 2 Trestného

poriadku, čo priamo vyplýva zo spracovaných úradných záznamov. Podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku, osobnú slobodu osoby, ktorá bola pristihnutá pri trestnom čine alebo bezprostredne po ňom, môže obmedziť ktokoľvek, ak je to potrebné na zistenie jej totožnosti, zabránenie úteku, zabezpečenie dôkazov alebo na zabránenie ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti. Je však povinný takú osobu bezodkladne odovzdať útvaru Policajného zboru, útvaru Železničnej polície, útvaru Vojenskej polície alebo útvaru Colnej správy.

Žalovaný poukázal na skutočnosť, že nevyhotovil predmetný obrazový a zvukový záznam, ale protiprávne konanie policajtov zaznamenal niektorý z tam prítomných policajtov, ktorý sa tohto protiprávneho konania zúčastnil. Ani znalec vo svojom znaleckom posudku č. 25/2009 neuvádza, tak ako sa snaží prezentovať žalobca v podanej žalobe, že záznamy nachádzajúce sa na CD nosiči boli upravované, a ani nespochybnil obsah obrazovo-zvukových záznamov. Práve aj zo zadováženého obrazovo-zvukového záznamu je jednoznačne preukázané, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, ktoré zakladalo dôvod jeho prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona.

Žalobca podľa § 238 ods. 3 zákona v samostatnom personálnom konaní o jeho prepustení, a taktiež ani v podanom rozklade, sám nepredložil taký hodnoverný a presvedčivý dôkaz, ktorým by spochybnil objektívne zistený skutočný stav veci a vyvrátil dôvody, na základe ktorých bol v jeho prípade aplikovaný inštitút prepustenia z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) zákona. Ak žalobca poukazuje na akýsi rozpor vo svedeckých výpovediach, ktorý však bližšie nekonkretizuje, táto námietka je nedôvodná. Nie je dôvod spochybňovať vierohodnosť výpovedí maloletých a mladistvých osôb, nakoľko títo sa priznali k lúpežnému prepadnutiu staršej ženy, ako aj k tomu, že si rozdelili odcudzené peniaze, a preto je dôvodné mať za to, že aj o konaní policajtov vypovedali pravdu. Taktiež hodnovernosť výpovedí mladistvých maloletých osôb v predmetnej veci práve potvrdzuje aj obrazový a zvukový záznam zverejnený v médiách, s ktorým sa mohol oboznámiť aj samotný žalobca, čo však nevyužil.

Skutočnosti k uplatneniu inštitútu prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) zákona v okamihu prepustenia boli teda dané, a preto nadriadený žalobcu (veliteľ PMJ OPP KR PZ v Košiciach) po splnení všetkých podmienok pristúpil k predloženiu návrhu na prepustenie, ktorý minister vnútra Slovenskej republiky, ako jediný oprávnený zistiť uvedený dôvod prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ a rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru z uvedeného dôvodu v plnej miere akceptoval. Výsledkom tohto procesu bol v zákonných medziach vydaný personálny rozkaz a následne po podaní rozkladu aj rozhodnutie odvolacieho orgánu. Obe napadnuté rozhodnutia teda boli vydané v súlade so zákonnými požiadavkami uvedenými v ustanovení § 241 zákona a majú všetky zákonom predpísané náležitosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žaloba sa z a m i e t a.

III.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný sa zaoberal ním podaným rozkladom bez toho, aby odstránil vady svojho predchádzajúceho rozhodnutia, doplnil dokazovanie a odstránil rozpory v tvrdeniach a zistil tak skutočnosti dostačujúce na posúdenie veci. Mal za to, že súd prvého stupňa rozhodol v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t.j. s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi, ak napadnuté rozhodnutie i personálny rozkaz zrušil v súlade s § 250j ods.2 písm. c) O.s.p, t.j. z dôvodu, že rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby vychádza zo zisteného skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 134 € a režírný paušál 8,04 €.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1

veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou Najvyššieho súdu SR - na základe včas podaného odvolania žalovaného - bolo preskúmať, či prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č.p.: SLV-PS-PK-7/2012 zo 16. mája 2012, ako aj personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 139 z 9. apríla 2009, podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od

právných záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

Z podkladov spisu je zrejmé, že v predmetnej veci ide o preskúmanie v poradí už druhého rozhodnutia žalovaného potom, ako jeho predchádzajúce rozhodnutie vo veci, bolo na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/148/2010 zo 14. júla 2011, v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu, zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, že dôvodom pre tento postup bolo, že žalovaný dôsledne nerešpektoval právny názor Najvyššieho súdu SR, povinnosť ktorá pre neho vyplývala z rozsudku sp. zn. 5Sžo/248/2010 zo 14. júla 2011, ktorým bol podľa § 250ja ods.4 O.s.p. viazaný.

V prípade, že správny orgán poruší povinnosť rešpektovať právny názor vyslovený súdom v jeho zrušujúcom rozhodnutí, podľa názoru najvyššieho súdu táto skutočnosť je sama osebe nezákonnosťou, na ktorú musí súd prihliadať v novom konaní o novej žalobe, keď takéto porušenie zákona zistí. Viazanosť právnym názorom môže byť prelomená len v prípade, že v novom konaní došlo k zmene právnej podstaty veci, v dôsledku čoho by právny názor zaujatý k inej právnej otázke stratil význam. Druhým prípadom možného nerešpektovania viazanosti právnym názorom súdu je zmena právneho stavu, ku ktorému v medziobdobí došlo. V posudzovanej veci ani jeden z uvedených prípadov nenastal. Najvyšší súd konštatuje, že konanie o prepustenie policajta zo služobného pomeru pre porušenie služobnej povinnosti a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom podľa § 192 ods.1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. je svojou povahou sankčným disciplinárnym konaním a prepustenie zo služobného pomeru je v materiálnom zmysle administratívnym trestom. Z tohto dôvodu nie je možné akceptovať stanovisko žalovaného, že ustanovenia zák. č. 73/1998 Z.z. neumožňujú vykonať určité druhy dôkazov (napr. konfrontáciu).

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sankčná zodpovednosť je vždy individuálna a nie kolektívna, z dôvodu ktorého je nevyhnutné vyšetriť ako celá záležitosť vznikla s určením miery zodpovednosti jednotlivých osôb. V posudzovanej citlivej veci, je nevyhnutné zachovať princípy spravodlivého konania bez mediálneho tlaku a objektívne posúdiť mieru zodpovednosti policajta v pomere k vzniknutým následkom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi priznal ich náhradu z dôvodu jeho úspechu v konaní. Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu 1 á 134 € (§ 11 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) + režijný paušál 8,04 € (§ 15 citovanej vyhlášky) t.j. spolu 142,04 €.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.